

1.

Чубрин се вгледа в изкривените, подути китки. Надара от Злата остана все така мълчалива. Наблюдаваше го, изтощена от дългата нощ, прекарана в тесния защитен кръг, който не ѝ позволяваше да седне, а залитнеше ли към края на очертанятия, я пронизваше с тънки импулсни игли. На вратата се почука и вътре влезе ситна млада жена, лечителка. Чубрин обърна гръб на пленницата и сухо нареди:

- Заздрави ѝ китките!

Жената колебливо пристъпи през защитната линия на кръга и внимателно повдигна едната изранена ръка на Надара. Очите им се срещнаха. Лечителката пое дъх и започна нежно да прониква чрез енергията си в плътта около китката, да опипва счупените кости и да ги намества, за да ги слепи. След като я заздрави и нищо не последва, жената се пресегна и към другата ръка. Щом привърши, лечителката незабавно отскочи назад отвъд кръга и облекчено въздъхна. Задържаната кривна устни в нещо като усмивка.

Докато траеше прегледът ѝ, Чубрин се улови да дебне за някое рязко вдишване. Искаше нещо познато да погъделичка сетивата му, нещо, което да го увери, че това там е същият онзи човек, пред когото бе дръзнал да се разкрие както пред никого друго. А можеше изобщо да не я забележи.

Вървяха с други двама жъвци и един от бойците преподаватели в школата. Отиваха да разпуснат в една бирария, която се намираше в близост до училището, и за да съкратят пътя свиха през горичката, разделяща тренировъчните полета от каменния зид, който откъсваше школата от цивилния свят. Всички преподаватели притежаваха връзка ключове и можеха по всяко време да напускат землището през някоя от кованите порти, разположени на равно отстояние една от друга в оградата. Докато вървяха, улисани в разговор, до слуха им долитна глъчка, необичайна и смущаваща. Четиримата свърнаха незабавно към шума, без да е необходимо да си казват каквото и да било. С толкова специални подрастващи често се стигаше до различни инциденти.

Във военната школа, в която преподаваше тогава, постъпваха множество забележителни деца – добре сложени, талантливи, самоуверени и нахални. Изпъкваха в часовете, отличаваха се в тренировките, погледите неволно отскачаха от лицата на другите и се спираха на техните. Всеки си имаше такива в класовете и всеки тайно се гордеше с тях. Наблюдаваха ги по-отблизо и преживяваха разочарование или възторг според техните постижения, защото сред тях жъвците откриваха бъдещите водачи и стратегии, бъдещите безотказни оръжия. Сринаха ли се обаче в хода на тежкото обучение, точно те падаха най-ниско и не бъдеха ли спрени навреме оглавяваха престъпните групи по градове и пътища. Негодни за служба, оставаше им малък избор за препитание.

Надара от Злата не беше от тези деца. Постъпила в школата чак на дванайсет, защото твърде консервативното ѝ семейство, преселници от земите отвъд Насечниците, смятали за срамно да имат дете с дарба за боец. Примитивните им разбирания

повелявали строга роля за малкото момиче, тя трябвало кротко да съзрее, да се омъжи и да се погрижи да има и отгледа деца. Силният характер и вродената ѝ опустошителна агресия ги шокирали. Опитали се да пречупят детето, без да разбират същността на неговите заложби, отказали да го дадат в специализирано училище и едва след грозен инцидент, в който едва не загинало невинно момче, склонили да го отпратят. Доколкото беше разбрал по-късно от своите колеги, раздялата с родителите не била приятна, нито обичайна. Отнесли се с дъщеря си като с нещо гнусно, което трябва да се скрие и по-скоро да се отдели от благоприличния им живот. Бяха записали „травмирана“ в досието ѝ. Наред с кратка бележка за силата, която притежава – „мощен заряд“.

Не беше в класа на Чубрин. Той никога не би я забелязал, мислеше си с удивление, ако не бяха я нападнали онзи съдбовен почивен за школата ден. Надара беше средно високо хлапе, кльощаво, с тънко вратле и дълга вълниста коса. Нищо особено, лесно се сливаше с масата дългокоси момичета и момчета. Сигурно се бяха разминавали безброй пъти по коридорите на училището и в двора, навярно очите му се бяха плъзвали по лицето ѝ, без в съзнанието му да остане и следа от спомен за това, както за стотиците други като нея. До онзи следобед.

Видяха ги наред дърветата. Група от петима ученици, на които им предстоеше официалното разпределение по взводове. Две момичета и три момчета бяха сключили кръг. Изглежда, се бореха с някого, но преподавателите не можеха да видят с кого, докато едно от момчетата не се приведе и не видяха, че дърпа ръка, много тънка и нежна ръка, на много по-млад човек. Разбраха какво ще направи миг преди да се случи. Момичето счупи китката и продължи да я извива, а другите се смееха на писъците на заловения „заек“. Но „заекът“ не се предаваше. Той риташе и се бореше да опази другата си ръка, с която отпращаше защитно поле и държеше останалите настрана. За да принудят улова си да спре, едно от момчетата се приближи до момичето, което държеше китката, и точно тогава през оформилата се пролука в кръга преподавателите зърнаха „заека“ – момиче с разкривено от болка и яд лице. Момчето също сграбчи ръката и през пролуката в полето се пресегна, хвана я за гърлото и стисна. Другите живци понечиха да се намесят, но Чубрин ги спря. Прииска му се да види докъде ще стигнат. Ако щяха да приемат някого от петимата в армията, трябваше да са наясно с характерите им и дали въобще е разумно да ги присъединят. Тогава малкото момиче, отчаяно борещо се за въздух, отпусна защитата, останалите се хвърлиха върху му, всеки затиснал по крайник, и започнаха да го събличат. Едно от момчетата разкопча копчетата на ризата си в областта на слабините. Отвратени, живците тръгнаха към тях, но преди похитителите да ги забележат, стана неочакваното. Този, който стискаше жертвата за врата, отпусна хватката си и малката се възползва на мига, заби зъби дълбоко между палеца и показалеца му и в лекото сащисване на групата успя да освободи здравата си ръка. Това бе достатъчно, силовото поле ги отблъсна настрана и тя веднага хвана този, чиято длан още хапеше и който блъскаше тялото ѝ с ритници. Силата ѝ го отхвърли назад. Мъчителят потръпна силно на земята и застина със стон, а по дрехата му бързо изби тъмно петно. В отпуснатата му длан лежах откъснати кичури от косата на момичето. Към нея едновременно се втурнаха групата живци и зашеметените нападатели.

Преподавателят боец и един от живците ги спряха, свалиха ги на земята и ги обездвижиха, а Чубрин и другият живец се спуснаха да вдигнат момичето от земята. По брадичката ѝ течеше кръвта на убития, а в косата ѝ сълзеше нейната собствена. Дишаше тежко и трепереше, а дрехите ѝ висяха на парцали, разкриваха твърде много от тялото и другият живец напразно се опита да придърпа крайчетата. Момичето открито ги гледаше право в лицата, все едно ги предизвикваше. За убийство можеха да я екзекутират, ако се докажеше, че не е било необходимо да се защити с тази крайна мярка. Чубрин проговори първи.

- Мирно!

Другите се стреснаха, но не възразиха. Момичето застана мирно и го погледна в очите.

- Съблечи се – рече ѝ съвсем небрежно.

- Чубрин, не е необх... – възрази някой от другите, но той повтори нареждането малко по-твърдо.

Момичето смъкна остатъка от дрехите си и със застинало лице продължи да го гледа. Чубрин приклекна да вдигне парцалите от земята и изравнил се с нейната височина, каза:

- Добра работа, войнико! Сега върви в поделението, където ще ти помогнат за раните и ще получиш нова униформа.

Момичето потвърди, че е приело заповедта, и тръгна, без да се обръща към тях. Чубрин помоли преподавателя боец да я придружи. Беше жена и можеше да поговори с детето за случилото се по-добре от тях тримата живци, всичките мъже.

- Защо я накара да се съблече след това? – попита колегата му.

- Тя ще става боец. Трябва да свиква с голотата, трябва да свиква, че голотата не може да я контролира. Не бива да допускаме у нея да се породи срам от това, че е просто човек и притежава голота, която някой може да желае.

Живците бяха закимали. В много от ритуалите, в които бойците участваха, беше необходимо да са без дрехи. За да не падат жертви на сексуалността си, ги приучваха от малки да не обръщат голямо внимание на голите тела. Съблекалните и спалните помещения бяха общи. Деляха ги единствено по възраст. Чубрин се наведе над тялото на убития и докато го оглеждаше, постепенно си даде сметка, в каква опасност беше поставил детето. Обаче то се справи. Съвсем само. Удивлението постепенно го завладя.

- Знаеш ли коя е?

- Да, в моя клас е – каза другият, – Казва се Надара от Злата. На дванайсет е и е едва от началото на срока при нас. Дълга история – махна с ръка в отговор на изумлението, ливнало се по лицето на Чубрин.

- Разкажи ми – настоя и преди разказът за необичайната ученичка да е приключил, Чубрин вече знаеше, че ще направи всичко възможно тя да бъде прехвърлена в класа му.

Екзекутираха четиримата горнокурсници същия следобед след показанията на преподавателите. За родените с дарбата за бойци съществуваха ясни и много по-строги правила, отколкото за всички останали прослойки. Така дори при опитите за убийство или изнасилване при доказване се присъждаше смърт.

Да, Чубрин можеше и никога да не я забележи. Момичето, което преобърна целия му свят и с помощта на което той почти постигна мечтата си. Почти.

Чубрин освободи лечителката да си върви и се завъртя към жената в очертанята. Бледа, изнурена, с очи изстинал въглен.

- Благодаря ти – каза ѝ.

Надара въпросително вдигна вежди.

- Че не я уби – уточни той.